

Arrest

nr. 160 432 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 25 november 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 16 juni 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.2. Op 19 september 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 november 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 25 november 2013 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat hij een relatie heeft met mevrouw H.Z. (...), die over verblijfsrecht in België beschikt, en hij stelt dat zij huwelijksplannen zouden hebben. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen ondersteunen en toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt

Betrokkene stelt dat zij samen een kindje verwachten dat eind maart 2014 zou geboren worden. Hij legt een attest voor waarin dokter S. (...) van het AZ Diest verklaart dat mevrouw H.Z. (...) zwanger is en dat de vermoedelijke bevallingsdatum op 30 maart 2014 voorzien is. Echter toont hij niet aan dat hij de vader is van dit ongeborn kind. Bijgevolg is de buitengewone omstandigheid niet aangetoond.

Het invoeren van het artikel 7 en het artikel 9 van het internationale rechten van het kind, kan bijgevolg ook niet weerhouden worden, gezien betrokkene niet aantoont dat hij de vader is van het ongeborn kind naar wie hij verwijst.

Wat het invoeren van het artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene verwijst eveneens naar het artikel 3 van het EVRM, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene verklaart verder nog dat hij sinds 2007 in België zou verblijven en roept de duur van dit verblijf in als buitengewone omstandigheid. Echter behoort dit element, net als het feit dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt, tot de integratie. De elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld.

"(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 19.09.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar China om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd en heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst. Verzoeker dient zijn zwangere partner nu bij te staan en haar bij te staan bij de geboorte van hun kindje!

Hij wenst op te merken dat er een belangenafweging gemaakt dient te worden! Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie, het feit dat zijn partner legaal in België verblijft en zwanger is van hun eerste kind en het feit dat hij geen strafbare feiten gepleegd heeft, verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom DVZ dit niet onderzoekt in zijn bestreden beslissing!

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht!

2. Betrokkene beroept zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 dd 09.12.2009 en arrest 215.571 dd 05.10.2011.) Bij gevolg zijn deze criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker diende op 19.09.2013 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen , zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens— Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregularisierde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel! '

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt "

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen al s waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoeker niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoeker voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

3. Betrokkene. beweert dat hij een relatie heeft met mevrouw H. Z. (...), die over verblijfsrecht in België beschikt, en hij stelt dat zij huwelijksplannen zouden hebben. Betrokkene verzuimt echter om. bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen ondersteunen en toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt.

Indien verzoeker wordt geacht terug te keren naar zijn land van herkomst, is er wel degelijk sprake van een breuk van de familiale relaties.

DVZ schendt in zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

"De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Het is onzorgvuldig van verwerende partij om onvoldoende rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker, zijn partner, zijn ongebooren kind en haar twee kinderen vormen wel degelijk een gezinscel!

Het feit dat DVZ geen rekening houdt met het feit dat zij een gezin vormen, is een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

DVZ dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat DVZ in andere dossiers wel informatie opvraagt van de gemeente om negatieve beslissingen te nemen, maar dit nu, nu het in het voordeel van verzoeker is, weigert dit te doen.

Indien DVZ het dossier van verzoeker grondig had onderzocht, en de gemeente had gecontacteerd, had duidelijk gebleken dat verzoeker en zijn partner reeds geruime tijd feitelijk samenwonen. Dat zij wel degelijk een gezin vormen en dat het onredelijk en flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat het voor hem niet duidelijk is waarom DVZ geen geloof hecht aan het feit dat hij een duurzame en stabiele relatie vormt met zijn partner.

Indien DVZ twijfelt aan de relatie van verzoeker, dienen zij dit grondig te onderzoeken en uitgebreid te motiveren.

Het feit dat zij dit niet doen, vormt een flagrante schending van het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel !

4. Betrokkene stelt dat zij samen een kindje verwachten dat eind maart 2014 zou geboren worden. Hij legt een attest voor waarin dokter S. (...) van het AZ Diest verklaart dat mevrouw Z. H. (...) zwanger is en dat de vermoedelijke bevallingsdatum op 30 maart 2014 voorzien is: Echter toont hij niet aan dat hij de vader is van dit ongebooren kind. Bijgevolg is de buitengewone omstandigheid niet aangetoond.

In andere dossiers stelt DVZ dat de erkenning van een kind geen recht op verblijf opent.

In dit dossier, echter, lijkt het wel alsof men een positieve beslissing zou hebben genomen, indien verzoeker zijn kind erkend had.

DVZ heeft tot plicht om grondig te onderzoeken of verzoeker de vader is van zijn ongebooren kind..

Verzoeker wenst te bewijzen met een DNA-test dat hij wel degelijk vader is van het kind, doch krijgt te horen dat hij dit maar eerder diende te bewijzen... Dat dit dan ook kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is!

Dat hij de kans nog niet heeft gehad om zijn kind te erkennen.

Bovendien is het flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om geen rekening te houden met het feit dat het kind van verzoeker legaal in België zal verblijven.

Het lijkt wel alsof DVZ twijfelt aan de afstamming, toch heeft men op geen enkel moment enige actie ondernomen om de afstamming van het kind echt te onderzoeken. Verzoeker hoopte dat verwerende partij hen minstens zou uitnodigen om een DNA-test te ondergaan, zodat hij de afstamming van het kind kan bewijzen.

Gelieve in de bijlage zo'n verzoek van DVZ om bijkomende informatie terug te vinden. (zie stuk5)

Het feit dat DVZ nagelaten heeft deze bijkomende informatie op te vragen, getuigt van een onzorgvuldigheid en gebrek aan motivatie om, een zo correct mogelijk beeld van de afstamming van het kind te bekomen en dus ook geen correcte vaststelling te kunnen doen!

Men is blijkbaar niet bereid om de effectieve afstamming van het kind vast te stellen... Is men er niet op gericht om een correcte en zorgvuldige beslissing te nemen?!

Uit het voorgaande blijkt dus zeer duidelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is!

Dat de bestreden beslissing met deze elementen geen rekening heeft gehouden en geen resultaat van correcte feitenbevinding is.

5. Het invoeren van artikel 7 en het artikel 9 van het internationale rechten van het kind, kan bijgevolg ook niet weerhouden worden, gezien betrokkene niet aantoont dat hij de vader is van het ongebooren kind naar wie hij verwijst.

Verzoeker is wel degelijk de vader van het ongebooren kind! Bijgevolg dient men artikel 7 en 9 van het IVRK te respecteren!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

Het ongebooren kind van verzoeker heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

Het kind heeft recht op een relatie met beide ouders, verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende :

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partij en de gelegenheid te krijgen aan de procédures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat het ongeboren kind van verzoeker het recht heeft een band met de vader te onderhouden, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld!

Hoe kan het kind van verzoeker een band opbouwen met de vader, indien verzoeker teruggestuurd wordt naar China en het kind zelf over verblijfsrecht in België beschikt??

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat het duidelijk is dat ook verzoeker de kans moet krijgen om de opvoeding van zijn kind op zich te nemen, en dat een eventuele terugkeer naar China een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van zijn ongeboren kind.

6. Wat het invoeren van het artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het is hemeltergend dat de relatie van verzoeker met zijn partner heeft afgedaan wordt als een gewone sociale relatie, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden.

Verzoeker dient niet te bewijzen dat er nog familieleden van hem in België verblijven om een schending van art 8 EVRM aan te tonen! Zijn partner, en moeder van zijn kind, verblijft immers legaal in België.

Dat er bijgevolg wel degelijk sprake is van een disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezin- of privéleven!

*Een eventuele terugkeer van verzoeker, zou een schending van art 8 van het EVRM uitmaken! Artikel 8 EVRM luidt:
(...)*

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Tevens dient in dergelijke situatie een belangenafweging te worden gemaakt! Het is hemeltergend dat de relatie die verzoeker al geruime tijd heeft met zijn partner, afgedaan wordt als een gewone sociale relatie, gewoon opdat men er geen rekening mee zou moeten houden.

Dat er in hoofdte van verzoeker wel degelijk sprake is van hinderpalen die het uitbouwen van een normaal en effectief gezinsleven verhinderen. Mevrouw Z. H. (...) beschikt immers over verblijfsrecht in België en is zwanger van het kind van verzoeker.

Verzoeker kan niet terugkeren naar China, aangezien hij in zijn land van herkomst geen effectief en normaal gezinsleven kan opbouwen met zijn gezin, terwijl hij dit in België wel kan.

Bovendien kan men niet verwachten van mevrouw Z. H. (...) dat zij terugkeert naar China, zij beschikt immers over verblijfsrecht in België en heeft hier tewerkstelling.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat bovenstaande stelling werkelijk onbegrijpelijk is voor verzoeker!

7. Betrokkene verwijst eveneens naar het artikel 3 van het EVRM, maar hierbij dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in ca.su het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

*Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar China een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:
" Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".*

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in China nog steeds levensgevaarlijk is.

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien ; hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Chinese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al meer dan 6 jaar niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren! Waar zou verzoeker terecht kunnen?

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in China, als hij daar al jaren niet meer geweest is en hier al zijn belangen heeft??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: " Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan zes jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in China nog niet onder controle is en er nog steeds schendingen zijn.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

8. Betrokkene verklaart verder nog dat hij sinds 2007 in België zou verblijven en roept de duur van dit verblijf in als buitengewone omstandigheid. Echter, behoort dit element, net als het feit dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt, tot de integratie. De elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld.

Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Waarom volstaan deze elementen niet?! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel!

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft immers al meer dan zes jaar in België.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! ! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom , zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

*Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...)*

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het, redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing.

Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Clïënt kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Clïënt voldoet perfect aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt B.2 en punt 2.8B van de instructie. DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Los van dit alles voldoet verzoeker sowieso aan de vorige instructie, de intentie van de wetgever en van art 9 bis en dient zijn verblijf geregulariseerd te worden.

Verzoeker verblijft al meer dan zes jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid samen met zijn gezin!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld of zelfs helemaal niet onderzocht.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat van hem niet verwacht kan worden terug te keren naar China, waar hij niets of niemand meer zou hebben. Hij stelt in België zijn leven te hebben opgebouwd en hij zijn zwangere partner dient bij te staan. De beslissing zou een breuk van familiale relaties tot gevolg hebben. Hij zou een gezinscel vormen met zijn partner, ongeboort kind en twee kinderen. Hij meent dat de verwerende partij zelf diende te onderzoeken of hij de vader is van het kind en minstens bij komende informatie diende op te vragen. Het ongeboort kind zou het recht hebben om beide ouders te kennen. Er zou wel degelijk sprake zijn van hinderpalen om een gezinsleven elders uit te bouwen, daar zijn partner een Belgisch verblijfsrecht en tewerkstelling heeft en zwanger is. Volgens hem zou niet gemotiveerd zijn waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid inhouden. Er zou geen rekening zijn gehouden met alle elementen uit het dossier. Volgens hem diende de instructie van 19 juli 2009 te worden toegepast daar uit officiële berichtgeving zou blijken dat de instructie nog wordt toegepast. Uit de media zou blijken dat de situatie in China nog steeds gevaarlijk is.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aangeven op basis waarvan zij werd genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt uiteengezet dat ingevolge rechtspraak van de Raad van State de criteria in de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. Er wordt tevens concreet toegelicht waarom de aangehaalde argumenten niet kunnen worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

In de beslissing werd aangegeven dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.7 69 en verzoeker zich hier aldus niet meer op kan beroepen.

De Raad van State oordeelde immers dat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen" , omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."

Waar verzoeker het vertrouwensbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat, daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. (cfr. RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloed, laat verzoeker na uiteen te zetten dat hij zich in exact dezelfde omstandigheden bevindt als de situaties waarnaar hij verwijst.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

In de bestreden beslissing wordt er ingegaan op alle elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald. Hij toont niet aan dat er bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het komt aan verzoeker toe om zelf het bewijs te leveren van de elementen die hem zouden verhinderen een aanvraag in te dienen in het herkomstland. In dit opzicht kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij van de verwerende partij verwacht zelf een onderzoek te voeren naar het vaderschap. Verzoeker dient zelf de nodige documenten bij te voegen.

Daar hij een schending opwerpt van artikel 8 EVRM komt het ook in de eerste plaats aan hem zelf toe om aan te tonen dat er sprake is van een gezinsleven. Uit het administratieve dossier zijn er geen gegevens voorhanden die wijzen op een gezinsleven. De bewering volgens de welke hij een partner heeft die zwanger is van hem, wordt niet gestaafd. Verzoeker is in zijn verzoekschrift niet in staat om de motivering, die weergegeven werd in de bestreden beslissing, te weerleggen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM werd in de beslissing het volgende gesteld:

"(...) Betrokkene beweert dat hij een relatie heeft met mevrouw H. Z. (...), die over verblijfsrecht in België beschikt, en hij stelt dat hij huwelijksplannen zouden hebben. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen ondersteunen en toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt.

Betrokkene stelt dat zij samen een kindje verwachten dat eind maart 2014 geboren zou worden. Hij legt een attest voor waarin dokter S. (...) van het AZ Diest verklaart dat mevrouw H. Z. (...) zwanger is en dat de vermoedelijke bevallingsdatum op 30 maart 2014 voorzien is. Echter toont hij niet aan dat hij de vader is van dit ongeboorn kind. Bij gevolg is de buitengewone omstandigheid niet aangetoond.

Het invoeren van het artikel 1 en het artikel 9 van het internationale rechten van het kind, kan bij gevolg ook niet weerhouden worden, gezien betrokkene niet aantoont dat hij de vader is van het ongeboorn kind naar wie hij verwijst.

Wat het inroepen van het artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt te worden dat dit artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. (...) "

Aangezien verzoeker niet aantoonde een gezinsleven te hebben ontwikkeld in België, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 8 EVRM.

Het is geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid en dat ze daarom niet beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd er wel degelijk gemotiveerd waarom die elementen van integratie en langdurig verblijf niet weerhouden kunnen worden als buitengewone omstandigheden. De Raad van State stelde bovendien "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij verwijst nog naar arrest nr. 107.495 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 29 juli 2013, waarin het volgende werd geoordeeld:

" (...) Verzoekers betogen dat de aangehaalde elementen inzake een sterke sociale binding en verregaande integratie in België niet afdoende werden beantwoord. Voorts betreuren verzoekers dat er enkel rekening wordt gehouden met de duur van de asielprocedure maar niet met de duur van de verschillende regularisatieprocedures.

Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen inzake het lang verblijf, de integratie en de sociale binding die door verzoekers werden aangehaald in hun aanvraag van 24 december 2011 en daaromtrent als volgt wordt gemotiveerd: "Het feit dat betrokkenen sinds 2007 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands leren en spreken en ter staving een inschrijvingsfiche en deelcertificaat van de lessen Nederlands bij het CVO Roeselare voorleggen, werkbereid zouden zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoord niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De aangevoerde elementen werden dus niet buiten beschouwing gelaten. Waar verzoekers opnieuw verwijzen naar hun integratie-elementen, hun lang verblijf en de duur van regularisatieprocedures weerleggen zij niet het motief dat er geen buitengewone omstandigheden werden ingeroepen waardoor hun aanvraag onontvankelijk is verklaard.

Immers hun betoog doet geen afbreuk aan het feit dat het elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen" (eigen onderlijning)

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze zijn aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

Verzoeker houdt een schending voor van artikel 3 EVRM, doch brengt geen concrete bewijzen naar voren waaruit blijkt dat hij persoonlijk vreest om blootgesteld te worden aan mensonwaardige behandelingen in zijn herkomstland. Hij voerde in zijn aanvraag m.b.t. artikel 3 EVRM uitsluitend het volgende aan: "Bovendien indien hij terugkeert naar China zal artikel 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, ten gevolge waarvan het volgende werd gesteld in de bestreden beslissing: "

" (...) Betrokkene verwijst eveneens naar het artikel 3 van het EVRM, maar hierbij dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via dit artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...) "

Verzoeker brengt niets in tegen bovenstaande motivering. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de loutere bewering dat uit de media zou blijken dat de situatie in China nog steeds gevaarlijk is, zonder een persoonlijke vrees hard te maken en een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt in de beslissing omstandig toegelicht dat de door de verzoeker aangehaalde elementen, met name de instructie van 19 juli 2009, zijn relatie met H.Z. met wie hij een kindje verwacht, de duur van zijn verblijf in België en zijn arbeidsovereenkomst, “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker aanvoert dat hij uit de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie, wordt er op gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd wordt dat “dit element, net als het feit dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt, tot de integratie (behoort)” en dat “(d)e elementen van integratie (...) betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet (worden) behandeld”. Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet verder te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom of uitleg dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoeker inzake de motivering met betrekking tot zijn integratie en langdurig verblijf in België verwijst naar het arrest nr. 80.255 van 26 april 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op

basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoeker aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvankelijk doch ongegrond werd verklaard tot voorwerp had.

Een schending van de motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dus na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Als algemeen principe dient hierbij gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aanvraag van 19 september 2013 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de door

de verzoeker aangehaalde elementen *"geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland"*. De verzoeker bekritiseert dit standpunt en meent dat er in zijn hoofdte wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond verklaard had moeten worden.

Hij wijst er vooreerst op dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is. In de bestreden beslissing staat evenwel nergens vermeld dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. De verzoeker toont ook niet aan dat in de bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip *"buitengewone omstandigheden"* wordt gegeven.

3.3.2.1. Met betrekking tot de motivering inzake de instructie van 19 juli 2009 wijst de verzoeker er op dat, hoewel deze instructie vernietigd werd door de Raad van State, de staatssecretaris deze instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid toch zou blijven toepassen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, is deze instructie, die op 19 juli 2009 werd opgesteld en waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging, evenwel vernietigd bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 van de Raad van State en wel omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. Dat de staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de wet en de rechterlijke beslissingen dient te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris. In een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*. Het gegeven dat de gemachtigde in het verleden – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – beslissingen zou hebben genomen waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet impliceert niet dat het thans in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is en rechtvaardigt de vernietiging ervan dus niet. Dat de staatssecretaris of de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet zouden hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald, is zonder belang. De Raad is namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. In tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt, handelt de gemachtigde van de staatssecretaris dus geenszins onredelijk door er op te wijzen dat de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. De verzoeker voert bijgevolg niet dienstig aan dat hij *"perfect (voldoet) aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt B.2 en punt 2.8B van de instructie"*.

Waar de verzoeker ter zake nog verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel nu er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010, wordt er op gewezen dat het rechtszekerheidsbeginsel niet met zich mee brengt dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

3.3.2.2. Voorts meent de verzoeker dat er sprake is van een breuk van zijn familiale relaties indien hij wordt geacht terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij laat gelden dat hij, zijn partner, haar twee kinderen en zijn ongebooren kind wel degelijk een gezinscel vormen en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hiermee rekening had moeten houden. Met een dergelijk betoog beperkt hij zich evenwel tot de loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, met name dat hij verzuimt om bewijzen voor te leggen die de loutere bewering *"dat hij een relatie heeft met*

mevrouw H.Z. (...), die over verblijfsrecht in België beschikt, en (...) dat zij huwelijksplannen zouden hebben” kunnen ondersteunen en dat hij niet aantoonde waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt. Daarbij dient er tevens op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker de huwelijksakte en de erkenningsakte van zijn kind niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij een schrijven van 4 augustus 2014 aan de Raad. In zoverre de verzoeker zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat hij wel degelijk een gezinscel vormt met zijn vrouw en kind, lijkt het zijn bedoeling te zijn de Raad de kwetsieuze feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde huwelijksakte en erkenningsakte kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van de gegevens waarover hij beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Daarbij wordt er nogmaals op gewezen dat de vreemdeling zelf klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en deze tevens dient te staven. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris informatie over zijn relatie en huwelijksplannen diende op te vragen bij de gemeente.

3.3.2.3. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat een positieve beslissing genomen zou zijn indien hij zijn kind had erkend. Er wordt enkel gesteld dat de verzoeker “niet aan(toont) dat hij de vader is van dit ongeboren kind” en dat “(b)ijgevolg (...) de buitengewone omstandigheid niet (is) aangetoond”, wat door de verzoeker niet wordt weerlegd. Waar de verzoeker via een DNA-test wenst te bewijzen dat hij de vader is van het kind, dient er nogmaals op te worden gewezen dat het hem toekomt om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en deze te staven met de nodige bewijsstukken. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de afstamming diende te onderzoeken.

3.3.2.4. Inzake het invoeren van de artikelen 7 en 9 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) beperkt de verzoeker zich tot een herhaling van de uiteenzetting in zijn machtigingsaanvraag en zijn eigen standpunt, namelijk dat zijn ongeboren kind het recht heeft om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat hij “niet aantoonde dat hij de vader is van het ongeboren kind naar wie hij verwijst”, te weerleggen of te ontkrachten. Aldus toont de verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens waarover het bestuur op dat ogenblik beschikte of op kennelijk onredelijke is vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond dat hij de vader is van het ongeboren kind. Met een dergelijke uiteenzetting doet de verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door hem voorgelegde elementen. In dit opzicht is ook de verwijzing naar het arrest nr. 55597/09 van 28 juni 2011 van het Europees Hof voor de rechten van de Mens in de zaak Nuñez v. Noorwegen niet dienstig, nu aldaar geen betwisting was over de afstamming van het kind (en de zaak tevens geen betrekking had op een ongeboren kind).

3.3.2.5. De verzoeker meent dat het hemeltergend is dat zijn relatie met zijn partner wordt afgedaan als een gewone sociale relatie. Hij stelt dat hij niet dient te bewijzen dat er nog familieleden van hem in België verblijven om een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) aan te tonen, nu zijn partner – die tevens de moeder is van zijn ongeboren kind – hier legaal verblijft. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing inzake zijn relatie met zijn partner werd geoordeeld dat hij het “verzuimt (...) om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen ondersteunen”. Nu de verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij het indienen of tijdens de behandeling van zijn aanvraag wel

degelijk bewijzen had voorgelegd inzake zijn relatie met zijn partner, toont hij niet aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM *"hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog familieleden van hem in België verblijven"* en dat *"(g)ewone sociale relaties (...) niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (vallen)"*. Het kwam de verzoeker toe om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te voorzien van de nodige stavingstukken. Nu de verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn relatie met zijn partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing met de stukken die toen voorlagen ten onrechte als niet bewezen heeft beschouwd, maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gegeven dat deze partner in België over een verblijfsrecht beschikt, hier werkt en zwanger is, in zijn hoofd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet diende te kwalificeren.

3.3.2.6. De verzoeker laat verder gelden dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt daar een terugkeer naar China een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, nu *"uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in China nog steeds levensgevaarlijk is"* en hij uit China gevlucht is omwille van problemen. Hij heeft van deze elementen evenwel geen melding gemaakt in de aanvraag om machtiging tot verblijf die hij op 19 september 2013 indiende. In deze aanvraag heeft de verzoeker met betrekking tot artikel 3 van het EVRM enkel gesteld dat *"indien hij terugkeert naar China (...) artikel 3 en art. 8 van het EVRM geschonden (zal) worden"*. Het kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet verweten worden dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden. Het komt immers de vreemdeling toe om klaar en duidelijk in zijn aanvraag te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Bijgevolg maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gemotiveerd dat *"(d)e loutere vermelding van het artikel 3 EVRM (...) niet (volstaat) om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden"* en dat het *"in casu (...) enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3"*. Tevens wordt er op gewezen dat het de Raad niet toekomt om als annulatierechter gegevens te beoordelen die niet aan het bestuur werden voorgelegd ter onderbouwing van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad dient enkel een wettigheidscontrole door te voeren.

3.3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.5. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN